

Інформаційні матеріали до експертної дискусії на тему: «Запобігання дискримінації жінок похилого віку та сільських жінок»

У сільській місцевості проживає третина загальної кількості населення України. За даними Державної служби статистики України на 1 січня 2017 року чисельність сільського населення складає - 13,1 млн осіб, серед яких 6,9 млн осіб або 53 відсотка – жінки.

Серед основних проблем сільських жінок є обмеженість доступу до переважної більшості ресурсів, а саме: інформаційних, фінансових, комунікативних, освітніх. Сільські жінки страждають через низький рівень медичного та побутового обслуговування, мають проблеми з працевлаштуванням.

Так, 48 відсотків сільських жінок не можуть собі дозволити певні ліки або платні медичні послуги, лише 35 відсотків садиб сільських родин забезпечені водопостачанням, каналізацією, 23 відсотка - користуються виключно пічним вугільним або дров'яним опаленням, дошкільними закладами у містах охоплено 68 відсотків дітей, а в сільській місцевості – 28 відсотків.

Більшість жінок, які проживають у сільській місцевості, є похилого віку та зайняті у галузях, де рівень механізації, автоматизації праці надзвичайно низький. Жінки виконують некваліфіковану роботу та мають ненормований робочий день, працюючи вночі та сезонно. Майже всі сільські жінки поєднують найману працю із сільськогосподарською працею на своїх земельних ділянках, 37 відсотків опитаних сільських жінок є економічно активними та зайняті як наймані працівниці чи як приватні підприємці, фермери.

Для забезпечення виконання повноважень і з метою створення умов для вирішення ключових проблем аграріїв та членів сільських громад, у тому числі сільських жінок, Мінагрополітики розроблено Концепцію розвитку сільських територій та План заходів з її реалізації, затверджених розпорядженнями Кабінету Міністрів України від 23.09.2015 № 995 та від 19.07.2017 № 489.

Реалізація зазначених документів сприятиме зосередженню державної політики на розвитку життєдіяльності сільських територій та підвищенню доходів сільського населення, зокрема жінок, за рахунок диверсифікації сільської економіки.

При цьому, доцільно розширити можливості жінок, які проживають у сільській місцевості, підвищення рівня їх доступу до медичних, освітніх, соціальних, економічних послуг, забезпечення їх прав та належного соціального захисту, що у свою чергу, потребує консолідованої державної політики органів державної влади усіх рівнів.